

Arrest

nr. 223 377 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de drie beslissingen van diezelfde gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 maart 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 februari 2019 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2018 werd ingediend en op datum van 22.01.2019 werd geactualiseerd door :

*Z(...), I(...) (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...)
Z(...), H(...) (R.R. (...))
Meisjesnaam: B(...)
Geboren op (...)
Meerderjarige zoon:
Z(...), A(...) (R.R. (...))
Geboren op (...)
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij in 2010 voor de eerste maal naar België kwamen. Zij volgden verschillende procedures , met name drie asielaanvragen, vijf aanvragen op basis van artikel 9ter en één aanvraag op basis van artikel 9bis, die allen negatief werden afgesloten. Op datum van 28.07.2017 keerden betrokkenen vrijwillig terug naar hun land van herkomst met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie.

Betrokkenen wijzen erop dat zij geen familie noch vrienden meer hebben in hun land van herkomst.

Echter, allereerst merken we op dat betrokkenen vrijwillig terugkeerden naar hun land van herkomst op 28.07.2017 en dit samen met hun meerderjarige kinderen, Z(...) Ib(...) (R.R. (...)) en Z(...) Ar(...) (R.R. (...)).

Hun meerderjarige kinderen kwamen niet mee terug naar België. Bovendien blijkt uit het terugkeergesprek d.d. 28.11.2017 dat betrokkenen zelf verklaren regelmatig terug te keren naar België vanuit Macedonië. Betrokkenen maken het dus niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 41 jaar voor mevrouw en ruim 39 jaar voor mijnheer in Macedonië, waar zij geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen leggen een schoolattest van hun zoon voor met betrekking tot schooljaar 2017-2018 evenals zijn studentenkaart voor dat schooljaar. Het feit dat hun kind hier naar school ging, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen

gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder stellen we vast dat er geen enkel schoolattest wordt voorgelegd voor het lopende schooljaar en dat hun zoon sinds 22.06.2000 meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou aandelen hebben in de onderneming S(...), maar ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene wist dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure het grondgebied diende te verlaten. Betrokkene koos er bovendien zelf voor om op 28.07.2017 vrijwillig terug te keren naar Macedonië en bovendien verklaarde hij tijdens het terugkeergesprek d.d. 28.11.2017 dat hij hier zelfstandig is en daarom regelmatig naar België komt wat perfect mogelijk is daar Macedonië niet visumplichtig is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij zich volkomen geïntegreerd zouden hebben, dat zij veel mensen in het Belgische socio-culturele milieu zouden hebben leren kennen, dat hun graad van integratie in België hoger zou zijn dan hun graad van integratie in Macedonië, dat mijnheer hier een vennootschap opgericht zou hebben, dat hij aldus in geen geval tot last zou zijn van het Koninkrijk, dat zij hun huurovereenkomst voor een appartement voorleggen evenals het attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie van mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mijnheer, de oprichtingsakte van de onderneming S(...) d.d. 27.05.2015, de akte d.d. 13.02.2017 in verband met het ontslag aandeelhouden en overdracht van de aandelen, de akte d.d. 11.08.2017 in verband met de verplaatsing van de maatschappelijke zetel van S(...), drie loonfiches van mijnheer en een attest van het kinderbijslagfonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)”

1.3 Op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde ten aanzien van elke verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die op 21 februari 2019 aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht en die telkens luiden als volgt:

“(...) naam, voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Het bevel om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij [h/z]ij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat [h/z]ij op 28.07.2017 vrijwillig terugkeerde naar Macedonië. Betrokkene toont niet aan wanneer [h/z]ij terug naar België kwam maar betrokkene diende op 22.03.2018 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de klaarblijkelijke beoordelingsfout aan en de onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden, en de schending van de artikelen 9bis en volgende van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “het algemeen principe van een goed beleid” en van “het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/12/2019 tegen mijn verzoekers een beslissing van onontvankelijkheid met bevelen om het grondgebied te verlaten van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 21/02/2019 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekers beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

2.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekers op het grondgebied van België.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hij sinds veel jaren op het grondgebied van België verblijven;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekers gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd hebben en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België

door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

"De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);"

2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van *"het algemeen principe van een goed beleid"*, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat zij hiermee de schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* wenst aan te voeren. Zulke schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* kan echter niet worden aangevoerd, aangezien de verzoekende partijen moeten preciseren van welk beginsel zij precies de schending inroepen. Ook waar zij de schending aanvoeren van de *"artikelen 9bis en volgende"* van de vreemdelingenwet, geven de verzoekende partijen niet aan op welk(e) ander(e) artikel(en) naast het voormelde artikel 9bis zij precies doelen. In deze mate is het enig middel niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst verder erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met hun verwijzing naar een klaarblijkelijke beoordelingsfout, en de onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van *"het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak"*, gaat de Raad – op grond van de gelijklopende inhoud – ervan uit dat zij doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar

beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partijen voeren aan dat de eerste bestreden beslissing op een helemaal stereotiepe manier wordt gemotiveerd, geen rekening houdt met de omstandigheden van de zaak en absoluut geen rekening houdt met hun correcte situatie. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen echter op generlei wijze uiteenzetten met welke elementen die zij in hun aanvraag van 22 maart 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, geen rekening werd gehouden.

Verder stellen de verzoekende partijen dat rekening moet worden gehouden met hun goede integratie op het grondgebied van België. Zij herinneren eraan dat zij sinds veel jaren op het grondgebied van België verblijven en dat het vanzelfsprekend is dat zij zich gedurende deze periode volkomen geïntegreerd hebben en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu hebben leren kennen. De verzoekende partijen stellen tevens zonder meer dat zij geen familie en vrienden in en nauwe banden met het land van herkomst hebben, en dat zij in België door “verenigingen particulieren” worden gesteund en actief aan de samenleving deelnemen, zodat zij een graad van integratie in België kunnen bewijzen die hoger is dan hun graad van integratie in hun land van herkomst.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat van de aanvraag van 22 maart 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel de eerste bladzijde en enkele stukken terug te vinden zijn in het administratief dossier. De verzoekende partijen voeren echter geenszins aan dat de gemachtigde op concrete door hen als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen niet is ingegaan. De Raad kan er bijgevolg van uitgaan dat de elementen die worden aangehaald en

beantwoord in de eerste bestreden beslissing overeenkomen met de elementen die de verzoekende partijen in de voormelde aanvraag van 22 maart 2018 hebben aangevoerd.

De Raad stelt vervolgens vast dat de gemachtigde wel degelijk ingaat op het feit dat de verzoekende partijen van 2010 tot juli 2017, wanneer zij vrijwillig terugkeerden naar hun land van herkomst, in België hebben verbleven. De gemachtigde oordeelt dat hun verblijf in België, en hun integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen worden vergeleken met hun relaties in het land van herkomst. Hij wijst daarbij op het vrijwillig vertrek van de verzoekende partijen naar Macedonië, samen met de meerderjarige kinderen. Vervolgens geeft hij aan dat de meerderjarige kinderen I. en Ar. niet mee terug naar België kwamen en dat de verzoekende partijen blijkens het terugkeergesprek van 28 november 2017 zelf verklaarden regelmatig terug te keren naar België vanuit Macedonië. De gemachtigde vervolgt dat de verzoekende partijen dus niet aannemelijk maken dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Hierbij wijst hij erop dat de verzoekende partijen immers ruim 41 jaar voor mevrouw en ruim 39 jaar voor mijnheer in Macedonië, waar zij geboren en getogen zijn, verbleven.

De verzoekende partijen tonen met hun ongestaafde beweringen niet aan dat deze vaststellingen van de gemachtigde niet beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Zij geven met hun betoog weliswaar te kennen dat zij het niet eens zijn met deze vaststellingen van de Raad, maar dit volstaat niet opdat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder gaat de gemachtigde nog in op het feit dat de derde verzoekende partij in België naar school ging, en op de aandelen die de eerste verzoekende partij zou hebben in de onderneming S. Op deze onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen in het geheel niet in.

Ten slotte oordeelt de gemachtigde, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, nog dat de elementen van integratie (die hij opsomt in de eerste bestreden beslissing) niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet worden behandeld. In dit verband voeren de verzoekende partijen aan dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving op zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Vervolgens wijzen de verzoekende partijen naar twee arresten van de Raad van State.

De Raad wijst erop dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' nergens in de (vreemdelingen)wet wordt omschreven. Zodoende wordt nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. *In casu* oordeelde de gemachtigde precies dat de duur van het verblijf of de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, maar tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De verzoekende partijen lijken het ook met deze beoordeling niet eens te zijn, zodat de Raad kan verwijzen naar hetgeen hij wat dit betreft hoger heeft vastgesteld. Dat integratie in het verleden al zou zijn beschouwd als een element dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt (waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken in welke context “*de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt*”), doet ook geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde in dit geval oordeelde dat de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde arresten van de Raad van State vergelijkbaar zijn met deze in de voorliggende zaak, nog los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek

van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met hun vage en weinig concrete betoog kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende of onjuist zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben gehandeld.

Tegen de drie bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten voeren de verzoekende partijen geen ander middel aan. Bijgevolg kunnen zij geen afbreuk doen aan de motivering van deze beslissingen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE